

“Ik voel me gezegend”

De kruisbestuiving tussen Shane McLeod (50) en de Red Lions baarde eind 2018 een unieke WK-titel.

19 januari 2019 00u00

Bij de start van België tegen Spanje in de nieuwe Hockey Pro League zochten we de Nieuw-Zeelander op. Een gesprek met de mens achter McLeod en coach pur sang.

aikato, google het maar eens. Let op: je ogen kunnen verblind raken door de wondermooie natuurplaatjes van deze regio in Nieuw-Zeeland. Hier liggen de roots van McLeod. Evenzo is hij verknocht aan België, waar hij zijn vrouw Ann-Sofie Vanstappen leerde kennen en sinds 2012 woont. “Nieuw-Zeeland is mooi, mijn vrouw ook”, zei McLeod al eens. Vandaar onze eerste vraag.

Moet België je vrouw dankbaar zijn? Zonder haar was je in 2015 misschien nooit als coach van de Red Lions aangesteld.

“Mijn vrouw is zeker de reden waarom ik naar België terugkeerde. We hadden een tijd een langeafstandrelatie, maar altijd met het idee om in België te gaan leven, en dat opende de deur om in België te coachen. België is nu onze thuis en van onze kinderen. Ann-Sofie is een geweldige ruggensteun. Ze toont begrip dat een bondscoach veel van huis is. Zelf is ze een cardiologe. Ze zou zelf in een eigen carrière kunnen uitblinken, maar als twee mensen vrij ambitieuze jobs hebben... Ze houdt er rekenschap mee. Ze weet ook dat ik na een toernooi me volledig toeleg op de familie.”

Je hebt twee kinderen...

(trots) “Ja, en een derde is onderweg. Koda is vier jaar oud, Emma twee jaar en in maart verwachten we een derde kindje. Het is steeds met een interval van twee jaar - en niet dat we planden tussen olympische jaren. (lacht)

De geboorte is de tijd dat de meeste vrouwen zouden verwachten dat hun man thuis is om alles voor de baby voor te bereiden. Maar ze weet hoe belangrijk mijn werk is en organiseert alles achter de schermen als ik met de Red Lions weg ben. Ongelooflijk hoe ze haar carrière als arts combineert met het moederschap van twee en een half kinderen. Maar ik zorg er zéker voor dat ik in maart geen hockeyverplichtingen heb.”

Hoe is het om vader te zijn op al oudere leeftijd?

“Het leven overkomt je soms. Ik zou graag kinderen op jongere leeftijd gehad hebben, maar ik heb mijn vrouw pas later ontmoet. Misschien voor een reden. Ik leid een gelukkig leven nu, kan als coach doen wat ik graag doe en heb de familie die ik wil. Ik voel me gezegend. De kinderen zijn me zeer dierbaar. Die vreugde is groter dan eender welk hockeysucces. Ik zou dat nooit willen inruilen voor een WK-titel. Maar mocht ik kinderen gekregen hebben als twintiger, zag mijn leven er nu wellicht anders uit. Als jongeman was ik erg toegewijd aan hockey en zelfzuchtig. Maar zo legde ik wel de basis van mijn internationale carrière als coach.”

Je roots liggen in - hopelijk spreek ik het goed uit - Waikāto? Sorry, maar dat lijkt op het paradijs, vergeleken met België.

“Het is erg mooi, ja. Vanwaar ik kom, is het dertig minuten rijden naar de kustlijn, met veel natuur. Het is één van de beste surfspots in het zuidelijk halfmond. En op een uur en een kwart rijden naar de andere richting kom je aan de andere kustlijn. Je hebt er witte en zwarte zandstranden... Dat is het paradijs waar je naar verwijst. Die regio is heel relaxed en veilig, maar ook geïsoleerd. Je ziet niet echt wat er in de wereld gebeurt. Vindt er ergens ver een terroristische aanval plaats, lijkt het alsof het in een film is en niet echt.”

Mis je Nieuw-Zeeland fel?

“Soms in putje winter bij ons. Met kerstmis is het dan zomer, met barbecues aan het strand... Maar ik voel me heel comfortabel in Europa. Hier zijn meer mensen en kansen. Ik ben gelukkig als ik een keer per jaar naar Nieuw-Zeeland kan terugkeren. Na de Spelen in Tokio plannen we daar een sabbatjaar. Ik wil dat onze kinderen weten vanwaar ik kom, waarom ik ben wie ik ben, en dat ze een open blik op de wereld en andere mensen hebben. En dan kan mijn moeder ook eens veel tijd spenderen met haar kleinkinderen.”

Hoe trots was je mama op je WK-titel met België?

“Héél trots. En zeker mijn tante, zij deed me hockey ontdekken. Zij was 14 jaar manager van het Nieuw-Zeelandse vrouwenteam. Als kind bracht zij me naar de hockeymatchen. Nu is ze 85 of 86 jaar oud. Ze volgde alle WK-duels van België op tv, ook al was het door het tijdsverschil in Nieuw-Zeeland drie uur 's nachts.”

Na je studies heb je in Nieuw-Zeeland nog als leraar in een basisschool gewerkt. Hielp die ervaring je ook als coach?

“Zéker. Het was mijn beste fundament voor peoplemanagement. Ik heb toen veel geleerd over psychologie en inzicht geven om iets aan te leren. Dat is niet anders in hockey. Als coach werk ik met een wedstrijdplan, uitleggen en begrijpen waarom spelers iets doen, is cruciaal. Ik las veel workshops in. En mijn leraarservaring helpt me om grenzen te stellen. Spelers moeten weten wat juist en fout is. Weet je, ik heb heel véél respect voor leraars: zij helpen mensen te ontwikkelen en doen het zeker niet voor het geld.”

Zat coachen al jong in je bloed?

(knikt) “In mijn spelerscarrière was ik vaak kapitein-coach. Zelfs oudere spelers gaven me die rol.”

Hoe verliep je eerste kennismaking met België?

“Ik kwam hier in 1999, in Frankrijk liep mijn contract als speler af. Ik kreeg een bod om in België een jeugdproject en de eerste ploeg van Herakles te leiden. Ik combineerde een job in Brussel en Antwerpen. Als Nieuw-Zeelander voelde ik me direct welkom, iedereen sprak Engels tegen me. Ik hield van de bescheidenheid van de Belgen. In de sport zag ik een gelijke verhouding tussen België en Nederland zoals Nieuw-Zeeland met Australië. Als wij Australië klopten, was dat een enorm succes, net zoals België onderdog was tegen Nederland.”

Dat is nu wel anders. Als bondscoach lukte je je mooiste succes tegen Nederland in de halve finale in Rio en in de WK-finale. Hoe blik je daar nu op terug?

“Het gevoel van trots is nog altijd niet voorbij. Ik gebruik vaak de beeldspraak van een berg beklimmen. Je moet genieten als je naar boven klimt en van het uitzicht aan de top, maar na Rio moesten we ook weer afdalen en opbouwen om de volgende berg te beklimmen. Dat is een evolutie, die gelukke overgang naar het WK doet me het meest plezier. In Rio misten we goud. Maar dat betekende niet de ondergang of duisternis. We leerden daar uit. In Rio vierden we onze zege tegen Nederland uitgelaten, er barstte van alles los op de sociale media, dat zoog onze ploeg leeg voor de finale. Op het WK hebben we onze 6-0-zege tegen Engeland in de halve finale niet gevierd, iedereen zat met zijn hoofd al bij de finale.

Vóór de halve finale was er ook het dramatische overlijden van de pa van Simon Gougnard.

“De impact op de groep was groot. Het was een onwaarschijnlijk triest moment, maar het bracht de groep dichter bijeen. Tom Boon deelde de kamer met Simon. Boon is zowat het uithangbord van het Belgische hockey, geen makkelijke rol, want je krijgt meer kritiek als je minder speelt dan verwacht. Op dit WK zag ik hoe ongelooflijk diep meevoelend en ondersteunend Tom is. Hij wandelde met Simon om twee of drie uur 's nachts om te praten en te helpen, terwijl er een match aankomt... Simon is eerder terughoudend van aard, maar hij deelde zijn kwetsbaarheid. Het team speelde om zijn vader te eren.”

De WK-finale eindigde bloedstollend met die herroepen shoot-out. Besef je dat je twee keer wereldkampioen speelde?

(lacht) “Als ik terugdenk aan mijn eerste vreugde-uitbarsting, die explosie aan adrenaline. Er komen chemische stoffen vrij, pure euforie. En dan keuren ze de goal af. Ik dacht toen: ‘Zelfs als we de titel nu mislopen, weet ik tenminste hoe het tien seconden voelt wereldkampioen te zijn.’ Gelukkig wonnen we ook erna. Sport is wat wreed: de winnaar voelt de rush, de verliezer het equivalent in depressie. Voor hetzelfde geld vroeg je me nu: ‘Wanneer win je nu écht eens iets?’”

Heeft die WK-titel je als mens veranderd?

“Ja. Ik voel meer tevredenheid. (lacht) En ik weet nu dat ze me morgen niet zullen ontslaan. (opnieuw ernstig) Ik ben geen religieus persoon, maar ik had het gevoel dat de WK-titel voorbestemd was voor deze groep. Er zijn dingen gebeurd die me doen geloven dat er iets... groters is. Vóór de kwartfinale tegen Duitsland kwam ik in de kleedkamer en voelde ik een soort kracht of elektriciteit over mij en de spelers. Dat gevoel verdween als ik de kleedkamer verliet, en overviel me als ik opnieuw binnenkwam. Het was alsof alle spelers verbonden hetzelfde dachten... Een bijzondere gewaarwording. En bij de finale voelde ik: this is it. Alles heeft ons tot dit punt gebracht, de sterren staan gunstig.”

Vorige zomer stond in het teken van het WK en de veelgeprezen en vetbetaalde Rode Duivels. Wat vind je ervan dat jullie, die voor peanuts spelen, die prestatie overtroffen?

“Het team is zeker trots dat ze nog beter deden dan de Rode Duivels. Maar vergelijken is moeilijk. Hockey is ook een wereldsport, maar voetbal heeft zoveel meer exposure. Ik heb ook de Rode Duivels met plezier op het WK gevolgd. Maar ik weet niet of het grote geld in voetbal helpt om toernooien te winnen. Als ik het gedrag zie van enkele van de best betaalde atleten in de wereld, is dat niet altijd correct. Ik vind dat onze hockeyers genoeg betaald moeten krijgen, maar ze spelen voor de en is dat niet de zuivere essentie van liefde voor hockey en de uitdaging, sport?”

RV - McLeod wil met zijn echtgenote Ann-Sofie en zijn twee kinderen Koda en Emma na de Spelen 2020 voor een jaartje naar Waikato, zijn heimat.